

само да благодарятъ Христіените. Не! Благодарятъ ги чрезъ пангарите; нѣ само за особніа си Божій храмъ, що сѣ предстоѣлы чрезъ тѣхъ—да преправятъ нѣхъ вътрѣхъ или нѣхъ вънѣхъ нещю, що сѣ е счснпало и овѣхътало, или що сѣ прибавили юще и нѣкои ўкрашеніа. Нѣ това толкова не задоволава: ако нѣ ўкрасенъ и особніа нмъ членъ на общата наша Черква и отъ кѣмъ свѣщенническа стѣрна сѣ Черковното благолѣпіе, сѣ назидателни слова и побченіа въ Православіето, сѣ тѣхното благовидно повидѣніе и счсз тѣхното възрашно и вънкашно благообразіе, които живо представяватъ нашѣа народъ и нашата Черква каква е! Нѣка и това да нмъ бѣде въ смѣтката.

И, за да бѣди и това, необходима длъжность ще пріематъ черковните Предстоѣтели и Епітропі, да вникватъ и на свѣщенническото препытаніе—какъ е—и что е! Да ли сѣ препитава въ по ўсновжтѣ “Олтарѣа сѣжацин Олтарѣмъ питае сѣа,” или ги накарва нѣждата да сѣ отклоняватъ отъ изнекаемите си пѣтица. И ако отъ нѣжда сѣ отклоняватъ; Предстоѣтелытѣ за Черковна добротѣ да ўмолѣтъ гонителя на свѣщенническото поддържанье, да сѣ въспре отъ това си предпріатіе и да овѣзри любовьтѣ нмъ.—Та да сѣ вникне и тѣрси срѣдството, та да сѣ изрини отъ това причиняемото Черковно зло, чрезъ сѣгласното на пѣлно свѣщенническо поддържанье: отъ Благочестивитѣ христіанъ.

Мѣркитѣ за истрѣбванъето на това Черковно зло, което зависи отъ не равното поддържанье на свѣщенника счсз нѣждните мѣ, за тѣхъ доста доврѣ примѣрѣ имаме да земемъ отъ двата вида свѣщенници въ днешната разхлябацана епоха; които нѣматъ дрѣгій заставитель по настоѣ-